

ΚΑΘΙ ΚΟΟΥΛΑ

Η ζωή, ο έρωτας και όλα τα άλλα...

HEARTSIDE BAY

ΒΙΒΛΙΟ 3

Το
τραγούδι
του έρωτα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HEARTSIDE BAY 3 – MORE THAN A LOVE SONG

Από τις Εκδόσεις Scholastic Children's Books, Λονδίνο 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Heartside Bay 3 – Το τραγούδι του έρωτα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cathy Cole

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Κτενάς

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Παναγοπούλου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Scholastic Ltd.

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχτά

© Scholastic Ltd., 2014

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Masterfile/Blend Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1408-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1409-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΘΙ ΚΟΟΥΛΑ

HEARTSIDE

Το
τραγούδι
του έρωτα

BAY

*Μετάφραση:
Μιχάλης Κτενάς*

Στις Λούσι Κόρτνεϊ και Σάρα Γκραντ, με αγάπη

Κοιτώντας τα ζόμπι που ήταν συγκεντρωμένα στην αίθουσα, Η Ρι ένιωσε ναυτία. Τα χέρια της έτρεμαν και η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Μα τι δουλειά είχε εδώ;

Τι φοβερό λάθος!

Από κάτω της, στην πίστα, ο κόσμος μιλούσε και γελούσε. Ήταν ένα ασυνήθιστο κοινό· άνθρωποι με ματωμένα και κουρελιασμένα ρούχα, μακιγιαρισμένοι ώστε να προκαλούν φρίκη. Τίνος ιδέα ήταν αυτός ο γάμος να έχει θέμα τα ζόμπι; Η Ρι δεν το έβρισκε καθόλου ρομαντικό.

Το στομάχι της σφίχτηκε. *Ίσως αυτό να μην είναι και τόσο κακό*, σκέφτηκε άκεφα. Τη δεδομένη στιγμή ο ρομαντισμός ήταν το τελευταίο που χρειαζόταν.

«Άντε, πες μας ένα τραγούδι!» φώναξε ένα πτώμα με πράσινο δέρμα από το βάθος της αίθουσας, διακόπτοντας τον χαοτικό ειρμό των σκέψεών της.

Οι φωνές έσβησαν. Η νύφη κι ο γαμπρός –το πιο μακάβριο ζευγάρι στην αίθουσα– ετοιμάστηκαν για τον πρώτο τους χορό. Τα μάτια όλων εκεί μέσα, ματωμένα ή όχι, στράφηκαν στη Ρι.

Η Ρι ένιωσε το στόμα της να στεγνώνει. Κροτάλισε αμήχανα τα δάχτυλά της και κοίταξε με αγωνία τις δύο κολλητές της, τη Λάιλα και την Πόλι, που της χαμογελούσαν και της έκαναν

νοήματα για να την ενθαρρύνουν από την ασφάλεια του μπουφέ. Μα πώς συνέβη αυτό; Πώς τους επέτρεψε να την πείσουν να ανεβεί στη σκηνή; Υποτίθεται πως είχε πάει εκεί ως σερβιτόρα.

Η εταιρία κέτερινγκ του κυρίου Γκούπτα ειδικευόταν σε γαμήλιες δεξιώσεις με ευρεία θεματολογία, από τη *Χέλοου Κίτι* μέχρι το *Σταρ Τρεκ*.

«Πρέπει να γίνεις λίγο πιο υπεύθυνη», της είχε πει η μαμά της. «Στο Χάρτσαϊντ Μπέι γίνονται πάρα πολλοί γάμοι και καλό θα ήταν ν' αρχίσεις να μαζεύεις χρήματα για τις σπουδές σου, αν θέλεις να κάνεις κάτι στη ζωή σου! Θα βοηθάς τον κύριο Γκούπτα στο σερβίρισμα μια-δυο φορές τον μήνα, έτσι θα έχεις χρόνο να μελετάς». Η μελέτη ήταν πολύ σημαντική για τη μαμά της. Τελικά η Ρι είχε πείσει τη Λάιλα και την Πόλι να πάνε μαζί της και να τες τώρα εδώ, στην πρώτη τους γαμήλια δεξίωση. Μισή ώρα πριν η Ρι τακτοποιούσε στον μπουφέ τα καναπεδάκια του μακάβριου αυτού γάμου –αυγά ορτυκιών ζωγραφισμένα έτσι ώστε να θυμίζουν βολβούς ματιών, λουκάνικα που έμοιαζαν με δάχτυλα μαγισσών, με φλοίδες καρότου για νύχια, φέτες κόκκινου μήλου ανάμεσα σε μάρσμαλοου σε σχήμα δοντιών– όταν η Λάιλα της έπιασε το μπράτσο. Η Ρι τρόμαξε τόσο, που λίγο έλειψε να της πέσει ο δίσκος από τα χέρια.

Τα μπλε μάτια της φίλης της, βαμμένα με κόκκινο αϊλάινερ που φορούσαν όλες οι σερβιτόρες για να ταιριάζουν με τη θεματική του γάμου, έλαμπαν από ενθουσιασμό. Στη Ρι δεν άρεσε καθόλου το βλέμμα της φίλης της.

«Τι τρέχει;» τη ρώτησε επιφυλακτικά.

Η Λάιλα έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι της προς τη μεριά του διοργανωτή της εκδήλωσης.

Ο κύριος Γκούπτα πηγαينوερχόταν νευρικά κάτω από την γκριζα κουρελιασμένη τέντα, με το κινητό κολλημένο στο αυτί του. «Τι εννοείς πως η τραγουδίστρια δε θα έρθει;» έλεγε με σφιγμένα τα δόντια. Ύστερα, σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του

με ένα μεγάλο και βρεγμένο μαντίλι. «Υποτίθεται πως σε είκοσι λεπτά βγαίνει! Με κατέστρεψες!»

Η Ρι ένωσε μια παράξενη ανατριχίλα. Άνοιξε το στόμα της για να γλείψει τα χείλη της, που τα ένωθε απίστευτα στεγνά.

«Τι σχέση έχω εγώ με μια τραγουδίστρια που δε σκοπεύει να φανεί;» ρώτησε ξέπνοα.

Η Λάιλα στριφογύρισε τα μάτια της, λες και η Ρι είπε κάτι πολύ ανόητο.

«Μήπως πρέπει να σου το ζωγραφίσω κιόλας; Εσύ δεν ήθελες όλη σου τη ζωή να γίνεις τραγουδίστρια;»

«Όχι», απάντησε πανικόβλητη η Ρι.

Η Λάιλα την κοίταξε σαν να μην πίστευε στ' αυτιά της. «Δε θέλεις να γίνεις τραγουδίστρια; Πρώτη φορά το ακούω αυτό. Και σε ξέρω χρόνια...»

«Όχι, θέλω... Δεν...»

Η Λάιλα τη διέκοψε απότομα. «Αυτή είναι η ευκαιρία σου. Ανέβα εκεί πάνω και τραγούδα. Βοήθησε τον κύριο Γκούπτα και δείξε στον κόσμο τι μπορείς να κάνεις!»

Η Ρι ήταν τόσο σοκαρισμένη, που δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. «Λάιλα, τραγουδάω στο δωμάτιό μου, μπροστά στον καθρέφτη μου», κατάφερε να πει. «Αυτό, όμως, δεν είναι το ίδιο με το να τραγουδήσω σε μια αίθουσα γεμάτη εκατοντάδες ζόμπι. Δεν είμαι έτοιμη να τραγουδήσω μπροστά σε κόσμο. Είμαι εδώ για να τους σερβίρω κι αυτό... Λάιλα; Λάιλα!»

Η Λάιλα ήδη πλησίαζε τον κύριο Γκούπτα.

«Κύριε Γκούπτα!» φώναξε. «Θα τραγουδήσει η Ρι!».

Ο κύριος Γκούπτα έβαλε το τηλέφωνο στην τσέπη του. «Τι; Ποια Ρι;» Κοίταξε τη Ρι, που στεκόταν σαν άγαλμα, κρατώντας ακόμη τον δίσκο με τα καναπεδάκια. «Είναι καλή;»

«Τραγουδάει σαν άγγελος», τον διαβεβαίωσε η Λάιλα. «Και παίζει και κιθάρα».

«Να σου πω την αλήθεια, δε με νοιάζει ακόμη κι αν κοάζει

σαν βάτραχος», είπε ο κύριος Γκούπτα, σκουπίζοντας άλλη μια φορά το μέτωπό του. «Χρειαζόμαστε αμέσως μια τραγουδίστρια. Θα τραγουδήσεις, Ρι;»

Εκείνη τη στιγμή ξεπρόβαλε και η Πόλι πίσω από την κουρτίνα που έκρυβε τον χώρο προετοιμασίας των εδεσμάτων. Φορούσε ένα κουρελιασμένο γκόθικ φόρεμα και μια ποδιά γεμάτη αίματα, ενώ τα χείλη της ήταν βαμμένα με κατακόκκινο κραγιόν και τα μάτια της με κόκκινο αίλαινερ. Είχε καταφέρει κι έδειχνε πολύ πιο ταιριαστή με το θέμα απ' οποιοδήποτε άλλον μέσα στην αίθουσα.

«Τι; Θα τραγουδήσει η Ρι;» επανέλαβε ενθουσιασμένη, αφηνοντας κάτω τον δίσκο της και σκουπίζοντας τα χέρια της στην ποδιά της. «Κύριε Γκούπτα, είναι φανταστική! Οι καλεσμένοι θα τη λατρέψουν!»

«Δεν μπορώ!» διαμαρτυρήθηκε τρομοκρατημένη η Ρι.

«Φυσικά και μπορείς», την ενθάρρυναν με μια φωνή η Λάιλα, η Πόλι και ο κύριος Γκούπτα.

«Θα σε πληρώσω παραπάνω», της είπε απελπισμένος ο κύριος Γκούπτα. Μετά κοίταξε το ρολόι του, κάτι μουρμούρισε, έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του και το έδωσε στη Ρι. «Αυτή είναι η λίστα με τα τραγούδια. Η μπάντα ξέρει τι να κάνει».

Η Ρι κοιτούσε ήδη τους μουσικούς που είχαν αρχίσει να κουρδίζουν τα όργανά τους.

«Τι έχεις να χάσεις;» την καλόπιασε η Λάιλα, βγάζοντας την ποδιά της. «Δείχνεις υπέροχη μ' αυτά τα ρούχα».

«Από τις καλύτερες δημιουργίες μου, το παραδέχομαι», πρόσθεσε η Πόλι, στρώνοντας το παλιό σατέν φόρεμα σε ασημί χρώμα με το ξηλωμένο στρίφωμα που είχε προσαρμόσει στα μέτρα της Ρι.

«Άσε που το ακροατήριό σου είναι ήδη τέζα», σχολίασε η Λάιλα, προσπαθώντας να της δώσει κουράγιο.

Η Πόλι έβαλε τα γέλια, ανακάτεψε για άλλη μια φορά το πυ-

κνό μαύρο σύννεφο των μαλλιών της Ρι και την έσπρωξε προς τη σκηνή. Και να την τώρα απέναντι στη μοίρα της.

Ένωσε κάποιον να τη χτυπά στο μπράτσο.

«Με τι αρχίζουμε;» τη ρώτησε βαριεστημένα ο πιανίστας.

Η Ρι του έδειξε τον κατάλογο με χέρια που έτρεμαν. «Μάλ-
λον με το πρώτο».

Από τα πλήκτρα ακούστηκε η εισαγωγή του «Αγάπη χωρίς τέλος». Το ακροατήριο έμεινε ακίνητο.

*Εδώ είμαστε, σκέφτηκε απελπισμένη η Ρι. Δεν υπάρχει επι-
στροφή. Μα καλά, απ' όλα τα τραγούδια, αυτό έπρεπε να είναι
πρώτο;*

Το τέλος ήταν το μόνο σίγουρο στη σχέση της με τον Μαξ. Τα είχε γκρεμίσει όλα όταν βγήκε με τη φίλη της, την Ιβ, πίσω από την πλάτη της. Με την καρδιά της κομμάτια, έκλεισε τα μάτια κι άρχισε να τραγουδάει.

Σιγά σιγά, παραδόθηκε ολοκληρωτικά στη μουσική και στις εικόνες που γεννούσαν στο μυαλό της οι στίχοι. Το πρώτο της φιλή με τον Μαξ στους βράχους, ο αέρας που τους έδερνε αλύπητα ενώ εκείνοι σφιχταγκαλιασμένοι γελούσαν και φιλιόνταν και γελούσαν... Ο τρόπος που την κοιτούσε, λες κι ήταν το μοναδικό κορίτσι στον κόσμο...

Η Ρι και ο Μαξ περνούσαν τέλεια, μέχρι που της τον έκλεψε η Ιβ. Γρήγορα, όμως, θα τον βαριόταν, έτσι δεν είναι; Τότε η Ρι θα τον διεκδικούσε ξανά. Εκείνη και ο Μαξ ήταν γεννημένοι ο ένας για τον άλλον. Τουλάχιστον, ό,τι είχε απομείνει από τη Ρι, που ένωθε κουρέλι σαν το φόρεμα της νύφης.

Με τα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια της, η Ρι αφέθηκε στη μουσική.

Έβαλε τα δυνατά της να μην καταρρεύσει πριν από την τελευταία νότα.

Όταν η μουσική έσβησε κι εκείνη υποκλίθηκε, συνειδητοποίησε τη σιωπή που είχε απλωθεί στην αίθουσα.

Μάλιστα, σκέφτηκε μη τολμώντας ν' ανοίξει τα μάτια της. Στην πρώτη μου δημόσια εμφάνιση τα έκανα θάλασσα.

Και ξαφνικά η σιωπή έσπασε. Η Ρι άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε κάτω σαστισμένη. Ο κόσμος φώναζε, σφύριζε, ζητωκραύγαζε. Κάποιοι χτυπούσαν δυνατά τα πόδια τους στο πάτωμα, άλλοι ύψωναν τις γροθιές τους και άλλοι φώναζαν: «Κι άλλο!» Αντιστάθηκε στην παρόρμηση να στραφεί και να κοιτάξει πίσω της, μήπως όλα αυτά ήταν για κάποιαν άλλη, μια αληθινή τραγουδίστρια που είχε φέρει τον κόσμο σε αυτή την κατάσταση. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως όλα αυτά γίνονταν για εκείνη.

Άκουσε κάποιον να σφυρίζει πίσω της. Η Ρι στράφηκε.

«Καλό!» είπε ο πιανίστας και της έκλεισε το μάτι.

«Ουάου!» ούρλιαξε η Πόλι. «Μπράβο, Ρι!»

«Το ΄ξερα ότι θα τα κατάφερνες!» φώναξε η Λάιλα.

Το πλήθος συνέχισε να ζητωκραυγάζει και να ζητάει κι άλλα τραγούδια. Η Ρι έπιασε τα φλογισμένα μάγουλά της και βυθίστηκε στο υπέροχο συναίσθημα που βίωνε εκείνη τη στιγμή. Η Λάιλα είχε δίκιο. Όλη της τη ζωή ονειρευόταν να γράφει τραγούδια και να τα ερμηνεύει. Λίγο πριν πίστευε πως αυτό ήταν αδύνατον. Τώρα όμως...

Ο πιανίστας άρχισε να παίζει το επόμενο κομμάτι κι εκείνη να τραγουδάει. Η κατάμεστη από ζόμπι αίθουσα λικνίστηκε στον ρυθμό τραγουδώντας μαζί της.

Δεν έχω ανάγκη τον Μαξ, σκέφτηκε. Αυτό έχω ανάγκη!

«Ήσουν απίστευτη!» της είπε ενθουσιασμένη η Λάιλα, όταν η Ρι επιτέλους κατέβηκε από τη σκηνή μέσα σε ξέφρενα χειροκροτήματα.

«Πρέπει ν' ασχοληθείς επαγγελματικά μ' αυτό, Ρι», πρόσθεσε η Πόλι με ειλικρίνεια. «Συνειδητοποιείς πόσο καλή ήσουν εκεί πάνω;»

Η Ρι το μόνο που ήξερε ήταν πως είχε απολαύσει την κάθε στιγμή. Το κεφάλι της βούιζε.

«Θα σου δώσω πενήντα λίρες επιπλέον, Ρι», της είπε ενθουσιασμένος ο κύριος Γκούπτα. «Αν θελήσεις να τραγουδήσεις ξανά σε κάποιον από τους γάμους μου, να μου το πεις. Μπορώ να το κανονίσω».

Η Ρι χρειαζόταν χρόνο για να συνειδητοποιήσει όλα όσα είχαν συμβεί.

«Σας ευχαριστώ, κύριε Γκούπτα», κατάφερε να πει. Έπειτα, στράφηκε στις φίλες της. «Αλήθεια τα πήγα καλά;»

«Απλώς καλά;» της είπε η Πόλι. «Ήσουν απίθανη!»

«Σ' το είπα πως ήταν καλή ιδέα», συμπλήρωσε η Λάιλα.

Ηρέμησε, πρόσταξε τον εαυτό της. Της ήταν δύσκολο να το κάνει. Είχε πολλή φασαρία. Όλοι ήταν στραμμένοι προς το μέρος της και μιλούσαν για εκείνη.

«Πρέπει να πάω στην τουαλέτα», ψέλλισε και βιάστηκε να φύγει πριν προλάβουν να τη σταματήσουν.

Μέσα στην ησυχία της τουαλέτας, ακούμπησε το κεφάλι της στον καθρέφτη και ξανάζησε την απίστευτη στιγμή, όταν όλη η αίθουσα την επευφημούσε για το τραγούδι της. Παραμέρισε τα πυκνά μαύρα μαλλιά της από το πρόσωπό της και κοίταξε το είδωλό της με απορία.

Δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει το κορίτσι που την κοιτούσε. Το ασημί χρώμα του φορέματός της έδινε στο σκουρόχρωμο δέρμα της μια παράξενη λάμψη, ενώ τα αμυγδαλωτά καστανά μάτια της εξέπεμπαν μια ζεστασιά. Ήταν λες και την είχαν

βάλει στην πρίζα και έλαμπε σαν χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Μόλις είχε τραγουδήσει μπροστά σε κόσμο και τους είχε μαγέψει όλους. Ήθελε να το κάνει ξανά και ξανά και ξανά. Μακάρι να το έκανε για πάντα.

Μα δεν μπορείς, προσπάθησε να συνεφέρει τον εαυτό της. Αυτό έγινε έτσι, στην πλάκα, και τώρα τελείωσε. Όπως λέει κι η μαμά, τη ζωή πρέπει να την παίρνουμε στα σοβαρά.

Η θλίψη που ένιωσε την ξάφνιασε.

Τότε, πίσω από την πόρτα της τουαλέτας, ξεπρόβαλε το κεφάλι της Λάιλα. «Όλα καλά; Ο κόσμος εκεί έξω ζητάει τη σεργιτόρα που τραγουδά. Ο κύριος Γκούπτα με έστειλε να σε φέρω».

Η Ρι έστρωσε για άλλη μια φορά τα μαλλιά της. Εκείνα ξαναγύρισαν στην αρχική τους θέση, ένα πυκνό σύννεφο από μπούκλες γύρω από το πρόσωπό της. «Συγγνώμη. Έρχομαι σ' ένα λεπτό».

Τώρα το είχαν γυρίσει στην ντίσκο. Η Ρι με τη Λάιλα και την Πόλι πηγαινοέρχονταν κάτω από την τέντα, προσφέροντας στους καλεσμένους αφρώδη οίνο στο χρώμα του αίματος. Η Ρι χαμογελούσε ντροπαλά κάθε φορά που κάποιος τη συνέχαιρε για το τραγούδι της.

Η νύχτα ήταν μεγάλη. Στη συνέχεια έπρεπε να σερβίρουν φαγητό, να καθαρίσουν τις πιατέλες, να γεμίσουν τα ποτήρια. Η Ρι στρώθηκε στη δουλειά.

Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα όταν και οι τελευταίοι καλεσμένοι κατευθύνονταν προς την έντεχνα κουρελιασμένη πόρτα, κρύβοντας με την παλάμη τους τα χασμουρητά τους. Ακολουθώντας τις οδηγίες του κυρίου Γκούπτα, η Πόλι έπιασε να σφουγγαρίζει την πίστα και η Λάιλα με τη Ρι να καθαρίζουν τα τραπέζια. Η Ρι, καθώς στοίβαζε τα πιάτα και άκουγε αφηρημένα τη Λάιλα να φλυαρεί, γύρισε πίσω στον χρόνο, στη

στιγμή που ανέβηκε στη σκηνή. Η ανάμνηση ήταν μεθυστική.

«Λοιπόν, σερβιτόρα;»

Ένας από τους τελευταίους καλεσμένους έσκυψε προς το μέρος της πάνω από το τραπέζι. Φορούσε ένα τσαλακωμένο ημίψηλο καπέλο και στα χέρια του σκισμένα και αιματοβαμμένα γάντια ενώ ήταν έτσι μακιγιαρισμένος ώστε να μοιάζει με νεκροκεφαλή.

«Εσύ ήσουν που τραγούδησες στη δεξίωση, σωστά;» τη ρώτησε.

«Ήταν κάτι που κανονίστηκε τελευταία στιγμή», είπε ντροπαλά η Ρι. «Κανονικά είμαι εδώ για να σερβίρω».

«Ήταν απίστευτη, δε συμφωνείτε;» πετάχτηκε η Λάιλα, περνώντας το ένα χέρι της στους ώμους της. «Παίζει και κιθάρα!»

«Λάιλα!» διαμαρτυρήθηκε η Ρι, κοκκινίζοντας από ντροπή. Η κιθάρα ήταν της αδελφής της και η ενασχόλησή της με αυτήν αποτελούσε πολύ προσωπική υπόθεση.

Ο άντρας με το ημίψηλο δε φάνηκε να ενδιαφέρεται για τις επιδόσεις της στην κιθάρα. «Πώς σε λένε;» ρώτησε.

Η Ρι χαζογέλασε, χωρίς να το θέλει. Πώς να μιλήσεις σοβαρά με έναν τύπο που μοιάζει με ζόμπι; «Ρι», αποκρίθηκε.

Εκείνος χτύπησε ελαφρά με την παλάμη του το βρόμικο, γεμάτο λεκέδες από ψεύτικο αίμα γιλέκο του σαν να έψαχνε κάτι και μετά έβγαλε μια κάρτα από μια τσέπη. «Λοιπόν, Ρι, εγώ είμαι ο Ντέιβ Ντιμπούα. Είμαι κυνηγός ταλέντων. Τηλεφώνησέ μου».

Η Ρι κοίταξε με μάτια γουρλωμένα την κάρτα που κρατούσε.

«Με μεγάλη της χαρά», είπε η Λάιλα παίρνοντας την κάρτα από το χέρι του. «Σωστά, Ρι;»

Η Ρι κούνησε το κεφάλι της, προσπαθώντας να βάλει τις σκέψεις της σε μια σειρά. «Ε, ναι. Σας ευχαριστώ».

Πήρε την κάρτα από τη Λάιλα και την κοίταξε προσεκτικά. Ήταν μαύρη και ελαφρώς τσακισμένη, σαν να βρισκόταν αρκετό καιρό στην τσέπη του άγνωστου άντρα.

Ο Ντέιβ Ντιμπούα σχημάτισε ένα πιστόλι με τα δάχτυλά του. «Να μου τηλεφωνήσεις. Μπορεί να συνεργαστούμε».

Η Ρι δεν ήξερε τι να πει. Αυτό ήταν κάτι που δεν περίμενε. «Μη με κοροϊδεύετε», είπε αδέξια.

«Δε σε κοροϊδεύω. Μη χάσεις την κάρτα. Είμαι το εισιτήριό σου για τη φήμη και τη δόξα, μωρό μου».

Χτύπησε ανάλαφρα το γείσο του ψηλού του καπέλου χαιρετώντας την και χάθηκε στο σκοτάδι της νύχτας.

«Θεούλη μου!» τσίριξε η Λάιλα, όταν εκείνος είχε πια φύγει. Άρπαξε ξανά την κάρτα από τη Ρι και τη διάβασε. «Μόλις σε ανακάλυψαν, Ρι!»

Η κοπέλα ένιωσε να ζαλίζεται. Αυτά τα πράγματα δε συνέβαιναν στην πραγματικότητα, ειδικά σ' εκείνη. Τα παιδιά του Χάρτσαϊντ Μπέι δεν ήταν από αυτά που ανακάλυπταν οι κυνηγοί ταλέντων, για να τα βοηθήσουν να κάνουν καριέρα στη μουσική. Αυτό ήταν κάτι που η μητέρα της θα αποκαλούσε «ανόητο όνειρο».

Ή μήπως όχι;

ΤΡΙΑ

Η Ρι προσπάθησε να συγκρατήσει το χασμουρητό της. Η περασμένη νύχτα ήταν συναρπαστική, αλλά και τόσο εξουθενωτική, και το τελευταίο που θα ήθελε ήταν να βρίσκεται στο *Καρδιοχτύπι* και να πίνει καφέ με παρέα.

Όχι πως το *Καρδιοχτύπι* ήταν άσχημο στέκι. Ήταν το καλύτερο καφέ του Χάρτσαϊντ, με μια μεγάλη σκηνή που συχνά φιλοξενούσε διάφορα μουσικά σχήματα. Οι τοίχοι του ήταν γεμάτοι μηνύματα αγάπης και αρχικά ονομάτων που χάρασσαν ερωτευμένα ζευγαράκια εδώ και χρόνια. Η μουσική ήταν απίθανη και όλοι περνούσαν από το *Καρδιοχτύπι* μετά το σχολείο και τα Σαββατοκύριακα. Αλλά το μόνο που ήθελε η Ρι ετούτη τη στιγμή ήταν να φορέσει τις άνετες πιζάμες της, να κουλουριαστεί στο κρεβάτι της με την κιθάρα αγκαλιά και να αναπολήσει τη μαγεία της περασμένης νύχτας.

Η παρέα της είχε κανονίσει έξοδο και η Λάιλα είχε επιμείνει να τους ακολουθήσει και η Ρι. Το μετάνιωσε, όμως, όταν, μπαίνοντας στο *Καρδιοχτύπι*, δεν είδε μόνο την Πόλι, τη Λάιλα και το αγόρι της, τον Όλι, αλλά και την Ιβ με τον Μαξ. Η Λάιλα κοίταξε τη Ρι με απολογητικό ύφος, ήταν όμως αργά για να κάνουν πίσω. Είχε περάσει μόλις μία εβδομάδα από τότε που ανακάλυψαν ότι ο Μαξ έβγαине και με την Ιβ, και ήταν δύσκολο για τη Ρι να βρίσκεται στον ίδιο χώρο με την πρώην κολλητή

της και το αγόρι της. Αναρωτήθηκε αν θα το ξεπερνούσε ποτέ.

Σκέφτηκε, ωστόσο, πως τώρα ήταν καλύτερα, αφού είχαν σταματήσει πλέον να καβγαδίζουν. Εκείνον τον καιρό, η ένταση, ειδικά ανάμεσα στην Ιβ και τη Λάιλα, ήταν αφόρητη. Έπρεπε να συνηθίσει σ' αυτή την καινούργια κατάσταση. Δεν ήθελε να καταλάβει ο Μαξ πόσο πολύ της έλειπε παρά τα όσα της είχε κάνει. Είχε κι αυτή την περηφάνια της.

Η Ιβ φίλησε τον Μαξ και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί που τον έκανε να γελάσει. Η Ρι έστρεψε το κεφάλι της από την άλλη, αναζητώντας το βλέμμα της Πόλι. Θα μπορούσε να αρχίσει μια συζήτηση για να ξεχάσει αυτό που γινόταν μπροστά στα μάτια της.

Η Πόλι είχε χαμηλώσει το βλέμμα της και έστρωνε τη φούστα της, όπως έκανε κάθε φορά που αγχωνόταν. Στην άλλη πλευρά του τραπέζιού, ο Όλι και η Λάιλα πειράζονταν, κρυβόταν, όμως, μια ένταση πίσω από αυτό το πείραγμα.

«Εξαιτίας αυτής της έκτακτης προπόνησης, για την οποία ποτέ δε με ενημέρωσες, καθόμουν σαν βλάκας και σε περιμένα στην παραλία σήμερα το πρωί...» άρχισε να παραπονιέται η Λάιλα.

«Το ήξερα πως θα θύμωνες, γι' αυτό δε σου το είπα...»

«Πίστευες δηλαδή ότι, αν με έστηνες, δε θα θύμωνα;»

«Μα δε σε έστησα! Είχες τους γλάρους να σου κρατάνε συντροφιά! Τους έστειλα ειδικά για σένα.»

«Είσαι απίστευτος...»

Η Ρι ένιωσε άβολα. Πάντοτε πίστευε πως η Λάιλα και ο Όλι ήταν το τέλειο ζευγάρι. Ήταν τόσο όμορφοι και πάντα χαρούμενοι. Ίσως έκανε λάθος. Αναρωτήθηκε γιατί όλα τα ωραία πράγματα δε διαρκούν.

Έριξε το βλέμμα της στον ξύλινο τοίχο, δίπλα στο σεπαρέ τους. Ήταν γεμάτος μηνύματα αγάπης που είχαν χαράξει τα μώβες της καφετέριας. Σήκωσε το χέρι της και άγγιξε με τα δά-

χτυλά της μια μικρή καρδιά με σκαλισμένη στο κέντρο της την ημερομηνία «1961». Σκέφτηκε πόση ευτυχία είχε ζήσει ετούτο το μικρό καφέ στο πέρασμα των χρόνων και χαμογέλασε.

Σήκωσε το βλέμμα της λίγο πιο ψηλά στον ξύλινο τοίχο. Κάτω από την απλικά που φώτιζε το σεπαρέ τους ήταν χαραγμένο ένα μήνυμα: «ΜΧ & ΡΓ για πάντα». Η καρδιά της σκίρτησε. Ο Μαξ Χολμς είχε έναν δικό του τρόπο να προσδιορίζει το «για πάντα». Ήταν τόσο χαρούμενοι μαζί. Η Ιβ έφταιγε που η σχέση της Ρι και του Μαξ έληξε άδοξα. Θαμπωμένος από την αυτοπεποίθηση και τα λεφτά της, είχε ξεχάσει πόσο σημαντική ήταν για εκείνον η Ρι. Πώς μπορούσε να κάνει την Ιβ να τον παρατήρει; Τον ήθελε τόσο απεγνωσμένα, που φοβόταν πως όλοι μέσα στο καφέ μπορούσαν να το αντιληφθούν απλώς και μόνο κοιτάζοντάς την.

Κάποιος χτύπησε ελαφρά το μικρόφωνο που βρισκόταν πάνω στη σκηνή για να τραβήξει την προσοχή των θαμώνων.

Τα μακριά καστανά μαλλιά του Ράιαν Τζέιμσον έπεφταν στα μάτια του, καθώς έγερνε προς το μικρόφωνο. Όσο καιρό η Ρι ερχόταν στο *Καρδιοχτύπι*, ο Ράιαν είχε τα μαλλιά του τόσο μακριά. Μάλλον οι γονείς του ήταν πολύ απασχολημένοι με το καφέ, για να του θυμίζουν πως έπρεπε να πηγαίνει για κούρεμα.

«Λοιπόν, γεια σε όλους», άρχισε να λέει. «Καλωσορίσατε στη Βραδιά του Ανοιχτού Μικροφώνου».

Ακουστήκαν ενθουσιώδη επιφωνήματα.

«Θέλω να σας παρουσιάσω σ' αυτή τη σκηνή, απόψε, ένα εξαιρετικό νέο ταλέντο. Σας παρακαλώ, ένα θερμό χειροκρότημα, απ' αυτά που συνηθίζουμε εδώ στο *Καρδιοχτύπι*, για τον... Μπρόντι Μπάξτερ!»

Ένα ψηλό ξανθό αγόρι εμφανίστηκε στη σκηνή, κρατώντας μια τάλαιπωρημένη κιθάρα, γεμάτη αυτοκόλλητα από φρούτα· ήταν από μπανάνες και μήλα. Έδειχνε απίστευτα άνετος. Η Ρι αναρωτήθηκε αν μπορούσε κι εκείνη να κάνει το ίδιο με την

κιθάρα της Ρουθ, αλλά όχι. Βαθιά μέσα της ήξερε πως είχε δανειστεί την κιθάρα της αδελφής της και πως κάποτε έπρεπε να την επιστρέψει.

«Ε... γεια», είπε ο Μπρόντι στο μικρόφωνο. «Τι χαμπάρια;»

Ακούστηκαν δυνατές επευφημίες. Η Ρι παρατήρησε πως όλα τα κορίτσια μέσα στο καφέ είχαν σταματήσει ό,τι έκαναν και είχαν στρέψει την προσοχή τους στη σκηνή. Δεν υπήρχε αμφιβολία: ο Μπρόντι ήταν ένα πολύ όμορφο αγόρι. Από το τραπέζι όπου καθόταν η Ρι, κοντά στη σκηνή, παρατήρησε πως τα μάτια του ήταν καταγάλανα, σαν τον ουρανό, και σκιάζονταν από πυκνές μαύρες βλεφαρίδες. Απομάκρυνε τις μακριές ξανθές μπούκλες του από τα μάτια του κι έγειρε πάνω από το μπράτσο της κιθάρας του, γυρνώντας τα κλειδιά, μέχρι που οι χορδές ήχησαν καθαρές και γλυκές κάτω από τα δάχτυλά του.

«Είναι γλύκας», σχολίασε η Λάιλα.

«Ει!» αντέδρασε ο Όλι.

«Και πάω στοίχημα πως δε στήνει τα κορίτσια στην παραλία», συνέχισε η Λάιλα.

Ο Όλι πήρε ένα ξινισμένο ύφος. «Και πού το ξέρεις εσύ;»

Ο Μπρόντι έγειρε ξανά πάνω από το μικρόφωνο. Η φωνή του ήταν βαθιά και κάπως τραχιά.

«Θα ήθελα να σας τραγουδήσω κάτι που έχω γράψει. Λέγεται “Μείνε μαζί μου”».

Η Ρι έστρεψε όλη την προσοχή της στον Μπρόντι· ήταν περίεργη να τον ακούσει. Πίστευε πως ετούτο το αγόρι θα τραγουδούσε γνωστά κομμάτια, όπως έκαναν όλοι οι καλλιτέχνες που έπαιζαν στο *Καρδιοχτύπι*. Άλλωστε, έπρεπε να ήσουν πολύ γενναίος για να ερμηνεύσεις δικά σου τραγούδια μπροστά σε αυτό το κοινό.

Η Ρι θυμήθηκε το τετράδιο όπου έγραφε τα τραγούδια της. Ήταν όλο μουτζούρες, σε σημείο που οι σελίδες είχαν γίνει σχεδόν διάφανες, και το είχε πάντα κρυμμένο κάτω από το στρώμα

της. Είχε γράψει σε αυτό όλα όσα είχε νιώσει από τότε που πέθανε η Ρουθ και που ανακάλυψε πως μπορούσε να τα εκφράσει μόνο μέσα από το τραγούδι. Δε φαντάστηκε ποτέ πως θα είχε το θάρρος να τα ερμηνεύσει μπροστά σε κόσμο.

«Μείνε μαζί μου», τραγουδούσε τώρα ο Μπρόντι. Είχε κλείσει τα μάτια του και οι βλεφαρίδες του σκίαζαν τα μάγουλά του σαν μαύρα φτερά. «Το ξέρω πως έχεις πληγωθεί, πως μες στη λάσπη έχεις συρθεί, άσε με να σε πάρω αγκαλιά και να σε πάω μακριά από τους φόβους και το μίσος, μείνε μαζί μου, μείνε μαζί μου...»

Η Ρι ένιωσε πως ο Μπρόντι μιλούσε στην ψυχή της.

«Νιώθω τον πόνο σου, τον ξέρω καλά, φίλα με πάλι, είμαι κοντά, μαζί θα βαδίσουμε, μαζί θα λυτρωθούμε... Μείνε μαζί μου, μείνε μαζί μου».

Τραγουδούσε τους στίχους απαλά αλλά με σιγουριά, κρατώντας όλο το καφέ, που είχε βυθιστεί στη σιωπή, στην παλάμη του. Τα μάτια της Ρι έτσουζαν από τα δάκρυα, ενώ εκείνος έπαιζε με επιδέξια δάχτυλα, κάνοντας το τραγούδι του πιο βαθύ και πιο συγκινητικό.

«Μείνε μαζί μου, ζήσε μαζί μου, πέθανε μαζί μου, για πάντα... Μείνε μαζί μου, ζήσε μαζί μου, πέθανε μαζί μου, για πάντα...»

Οι μισοί θαμώνες τραγουδούσαν μαζί του το τελευταίο ρεφρέν. Η Ρι δε θα μπορούσε να το κάνει, ακόμη κι αν το ήθελε· ο λαιμός της είχε κλείσει από τη συγκίνηση.

«Μείνε... μαζί μου», ολοκλήρωσε το τραγούδι του ο Μπρόντι Μπάξτερ.

Για μια τέλεια στιγμή όλο το καφέ έμεινε βυθισμένο στη σιωπή και μετά σείστηκε από τα χειροκροτήματα. Η Ρι χτυπούσε παλαμάκια μέχρι που πόνεσαν τα χέρια της.

Ο Μπρόντι συνέχισε με ένα τραγούδι που είχε τον τίτλο «Στην άκρη του δρόμου». Δε μιλούσε ούτε για κορίτσια ούτε για διασκέδαση ούτε για χρήματα. Αντίθετα, ήταν η ιστορία ενός ανθρω-

που που ζούσε στην άκρη του δρόμου με αυτά που του πετούσαν από τα παράθυρα οι επιβάτες των διερχόμενων αυτοκινήτων.

«Λεφτά και σκουπίδια είναι τα ίδια, στο ίδιο βρόμικο τρένο συνεπιβάτες, άλλοι στην πρώτη θέση κι άλλοι λαθρεπιβάτες, είμαι η θολή ρακέन्दυτη φιγούρα στην άκρη του δρόμου, όταν το γκάζι πατάτε και μπροστά σας κοιτάτε, και δεν ντρέπομαι, ναι, δεν ντρέπομαι...»

Η Ρι συνειδητοποίησε πως γελούσε, όπως κι όλοι οι άλλοι, με τις πονηριές που σκαρφιζόταν ο ήρωας του τραγουδιού για να μπορέσει να τα βγάλει πέρα ζώντας στις παρυφές του σύγχρονου κόσμου. Ο Μπρόντι Μπάξτερ ήταν ο τραγουδοποιός και ερμηνευτής που θα ήθελε και η ίδια να είναι.

Έπειτα από ακόμα δύο τραγούδια, εκείνος έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Περισσότερα σε λίγο», είπε στο μικρόφωνο.

Το καφέ πλημμύρισε από χειροκροτήματα.

«Ουάου!» έκανε η Ρι με κομμένη την ανάσα, που τον κοιτούσε να κατεβαίνει από τη σκηνή και να χαιρετά τον κόσμο. Ένωσε λες κι όλη αυτή την ώρα εισέπνεε αστερόσκηνη. «Δεν ήταν υπέροχος;»

«Καλός ήταν», είπε ο Μαξ, ανασηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους του.

Η Ρι δυσανασχέτησε για λογαριασμό του Μπρόντι. Μερικές φορές ο Μαξ έλεγε απίστευτες κοτσάνες. Πώς ήταν δυνατόν να εξακολουθεί να νιώθει τόσα γι' αυτό το αγόρι;

«Θα έπρεπε να τραγουδήσετε μαζί, Ρι», είπε ξαφνικά η Λάιλα. «Είμαι σίγουρη πως ο Ράιαν θα μπορούσε να το κανονίσει». Και πριν προλάβει να τη σταματήσει, η Λάιλα στράφηκε στους άλλους και συνέχισε: «Η Ρι τραγούδησε απίθανα όλο το ρεπερτόριο στη δεξίωση γάμου που είχαμε πάει χθες το βράδυ για να σερβίρουμε. Μακάρι να την ακούγατε!»

Η Ρι ένωσε τα μάγουλά της να φλέγονται. «Ήταν κάτι εντελώς απρόοπτο».

Η Ιβ ανασήκωσε τα φρύδια της. «Κι από πότε οι σερβιτόρες τραγουδούν στους γάμους;» Ακόμη κι αν το προσπαθούσε, δε θα μπορούσε να ακουστεί πιο προσβλητική.

«Από χθες το βράδυ», της αντιγύρισε η Πόλι. «Μάλιστα, στο τέλος, ένας κυνηγός ταλέντων της έδωσε την κάρτα του!»

Η Ρι είχε χώσει εκείνη τη μέρα την κάρτα του Ντέιβ Ντιμπούα στο τζιν της για γούρι. Την είχε βγάλει αρκετές φορές για να την κοιτάξει, μήπως και με κάποιον μαγικό τρόπο είχε σβηστεί ό,τι ήταν γραμμένο πάνω της. Δεν ήξερε, όμως, αν είχε το θάρρος να του τηλεφωνήσει.

Η Ιβ στριφογύρισε τα μάτια της. «Είστε τόσο αφελείς! Μάλλον κάνας κορτάκιας θα ήταν, χωρίς καμία γνωριμία στον χώρο. Ή έδωσε την κάρτα του στη Ρι μόνο και μόνο για να φανεί ευγενικός. Κανέναν δεν τον έχουν ανακαλύψει ενώ τραγουδούσε σε γάμο!»

Εκείνη τη στιγμή η Ρι ευχήθηκε να άνοιγε η γη να την καταπιεί. «Πάω να πάρω ένα ποτό», μουρμούρισε. Σηκώθηκε από το τραπέζι και κατευθύνθηκε προς το μπαρ. Τα μάγουλά της έκαιγαν από την ντροπή που ένιωθε. Η Ιβ ήταν μεγάλη γαϊδούρα.

Ο Ράιαν βρισκόταν πίσω από το μπαρ και σκάλιζε τη μηχανή του εσπρέσο. Παρόλο που είχαν τα περισσότερα μαθήματα κοινά, η Ρι δεν τον ήξερε και τόσο καλά. Πάντα γυρόφερνε την παρρέα της, προσπαθώντας να συμμετάσχει στις συζητήσεις τους. Η Ρι δεν είχε καταλάβει ποιοι ήταν οι φίλοι του.

«Γεια», της είπε κοιτώντας την πίσω από τη μακριά φράντζα του. «Τι να σου φτιάξω;»

«Έναν φραπέ, παρακαλώ», του είπε η Ρι. Κοίταξε προς το τραπέζι της. Οι φίλοι της συνέχιζαν να διαφωνούν με αφορμή τα όσα ισχυριζόταν η Ιβ. Έπιασε τον Μαξ να την κοιτάει και έστρεψε γρήγορα το πρόσωπό της από την άλλη.

«Μήπως θέλει κάτι η Λάιλα;» ρώτησε ο Ράιαν και έξυσε το αυτί του. «Ξέρεις, την καρδιά μου στο πιάτο ή κάτι τέτοιο...»

Ήταν ολοφάνερο πως εδώ και μερικές εβδομάδες ο Ράιαν την είχε πατήσει με τη Λάιλα. Η Ρι είχε αντιληφθεί ότι κάτι συνέβαινε από τον τρόπο που κοιτούσε προς το μέρος τους στην τραπεζαρία του σχολείου, ενώ στο σχόλασμα περνούσε δήθεν τυχαία κοντά από τα ντουλάπια τους ή έπεφτε κατά λάθος πάνω στη Λάιλα.

«Δε νομίζω», του είπε, χαμογελώντας του όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Η αγάπη πονάει», αναστέναξε ο Ράιαν.

Η Ρι κοίταξε ξανά τον Μαξ. Είχε αγκαλιάσει την Ιβ με το ένα του χέρι και της ψιθύριζε κάτι στο αυτί. «Εμένα μου λες», είπε ξερά.

Το άρωμα του φρεσκοαλεσμένου καφέ γέμισε τον αέρα. «Κι εσύ στα αζήτητα;» τη ρώτησε ο Ράιαν με ενδιαφέρον.

Μακάρι να ήταν τόσο απλό, σκέφτηκε δυστυχισμένη η Ρι.

Παρακολουθώντας τον Ράιαν να σπάει τον πάγο για τον φραπέ της, ξαφνικά της ήρθε μια ιδέα. Αν ο Μαξ την έβλεπε να φλερτάρει με τον Ράιαν, ίσως ζήλευε και συνειδητοποιούσε τι είχε χάσει. Δεν ένιωθε περήφανη με αυτή τη σκέψη, δεν μπορούσε, όμως, να αφήσει ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία που της παρουσιαζόταν.

Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της κι έγειρε προς το μπαρ. «Μπορείς να μου κάνεις μια χάρη;»

Ο Ράιαν έσπρωξε τον φραπέ προς το μέρος της. «Σ' ακούω».

Η Ρι μόρφασε ελαφρά. Έπρεπε να το κάνει. Τώρα.

«Κάνε λες και μόλις σου είπα κάτι πολύ αστείο», είπε με κάποια απόγνωση.

Ο Ράιαν την κοίταξε έκπληκτος. «Ε; Γιατί;»

Η Ρι διακινδύνευσε να ρίξει ένα βλέμμα κάτω από το μπράτσο της. Ο Μαξ κοιτούσε προς το μέρος τους με ύφος προβληματισμένο. Ή τώρα ή ποτέ!

«Απλώς κάν' το, εντάξει;» τον παρακάλεσε.

Εκείνος γέλασε δυνατά. Η Ρι τίναξε τα μαλλιά της, νιώθο-

ντας κάπως αμήχανα. Δεν τολμούσε να κοιτάξει πάλι προς το μέρος του Μαξ.

«Είσαι πολύ όμορφη, ξέρεις», της είπε ο Ράιαν. Άπλωσε το χέρι του και τράβηξε μια μπούκλα από τα μαύρα μαλλιά της. «Να κάνεις πιο συχνά τέτοια φανταστικά αστειάκια».

Η Ρι έριξε ξανά μια κλεφτή ματιά στο τραπέζι της. Το ύφος του Μαξ έδειχνε ζήλια, ήταν σίγουρη γι' αυτό. Όποτε τον ενοχλούσε κάτι, σχηματιζόταν μια μικρή ρυτίδα ανάμεσα στα φρύδια του.

«Ει», έκανε η Ιβ τσιμπώντας τη μύτη του Μαξ, για να του τραβήξει την προσοχή.

Ο Μαξ πήρε το βλέμμα του από τη Ρι και χαμογέλασε κοιτώντας κατάματα την Ιβ. Εκείνη έστρεψε το κεφάλι της και κοίταξε τη Ρι. Έπειτα, έσκυψε και έδωσε στον Μαξ ένα ηχηρό φιλί. Εκείνος γέλασε και την τράβηξε πιο κοντά.

Απ' ό,τι φάνηκε, η Ιβ κέρδισε αυτή τη μάχη.

Με έναν αναστεναγμό, η Ρι έσπρωξε μερικά κέρματα προς το μέρος του Ράιαν, πήρε τον φραπέ της και γύρισε στο τραπέζι. Καθώς πλησίαζε, η Ιβ απομακρύνθηκε από την αγκαλιά του Μαξ και πήδησε πάνω στη σκηνή.

«Γεια σε όλους», είπε γλυκά στο μικρόφωνο. «Σας έχουμε κάτι πολύ ξεχωριστό απόψε. Η καλύτερη φίλη μου, η Ρίανον Γουίλς, θα τραγουδήσει ντουέτο με τον Μπρόντι Μπάξτερ. Χειροκροτήστε τους!»

Η ζωή, ο έρωτας και όλα τα άλλα...

Η Ρι είναι δυστυχισμένη από τότε που χώρισε με τον Μαξ. Ήταν το τέλειο ζευγάρι και τώρα είναι αποφασισμένη να τον κερδίσει ξανά. Και τα καταφέρει χάρη στο κρυφό ταλέντο της στο τραγούδι, που αποκαλύπτεται ξαφνικά και της χαρίζει μια ονειρική συμφωνία με δισκογραφική εταιρεία. Όλα τα όνειρά της γίνονται πραγματικότητα, αλλά γιατί νιώθει ότι κάτι δεν πάει καλά;

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ HEARTSIDE BAY!**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1408-9

9 786180 114089

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 15707